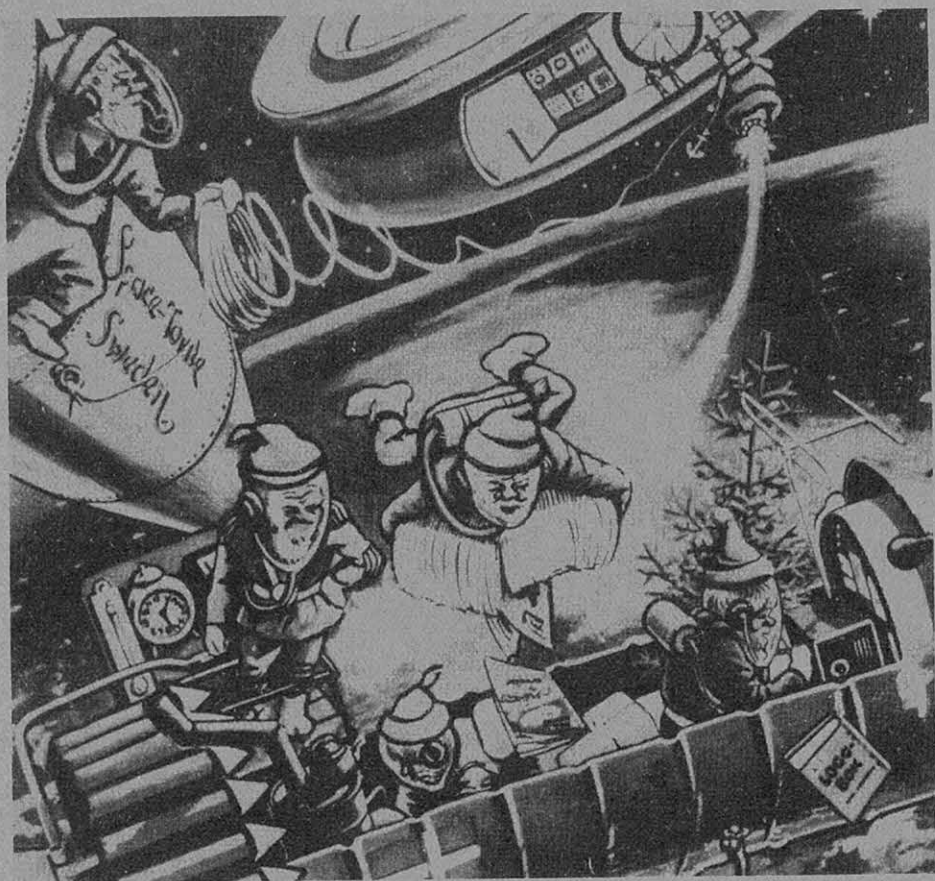

PROPELLER-

BLADET

JULNUMMER

No 28

December 1961

årg 16

PROPELLERBLADET

Redaktion:

Jakthyddegatan 7, Västerås

Redaktör och ansvarig utgivare:

Arne Yngveson

I redaktionen ingår: Eric Färnlöf.

Bästa läsare!

Återigen ber vi att få överlämna ett Propellerblad till Dej. Tyvärr har vi ej hörts utav på ett helt år, det ser ut som om denna utgivnings-takt kommer att bli rådande, om ej unga friska krafter anmäler sig för journalistarbete.

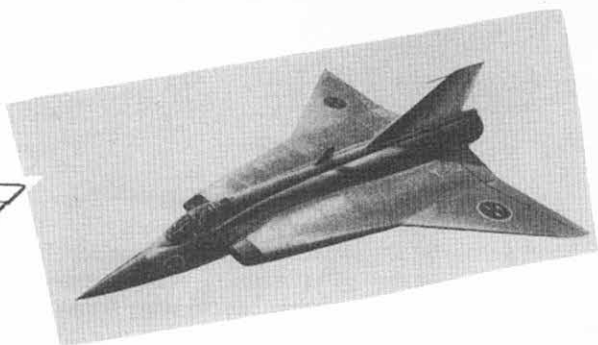
Ja åren går undan, tidningen har ju faktiskt börjat bli gammal, fyller 16 "bast" i år. Och skolan lämnar tonåren i februari och de första eleverna är uppe i 35-36 årsåldern.

Vi hoppas att tidningen skall giva en stunds trevlig läsning som för tillbaka tankarna till FFV elevhem och gamla kamrater.

En riktig God Jul och ett Gott Nytt år önskar vi Eder alla.

Redaktionen

Julhälsning

Verkstadsskolans personal vill inför den stora helgen önska såväl elever som före detta elever en God Jul och ett Gott Nytt År.

Allas vår förhoppning är att Ni finner Er väl tillrätta i flygvapnets tjänst, att Ni tillvaratager de möjligheter till utbildning som erbjudas Er och att Ni städse visar den aktning för Era arbetsledare och kamrater, vilket är ett villkor för god samlevnad mellan människor.

I vår julhälsning vill vi även uttrycka vår förhoppning om att freden mellan olika länders folk skall kunna bevaras. Var och en av oss kan i någon mån bidra till detta genom sunt tänkande och ärligt handlande, att ej påverkas av illvilligt tal utan lojalt utföra våra förpliktelser mot vårt land.

Med optimism och ljusa framtidsförhoppningar gå vi julen till mötes och nu mer än någonsin må vi önska och värna om det gamla budskapet "Frid på jorden".

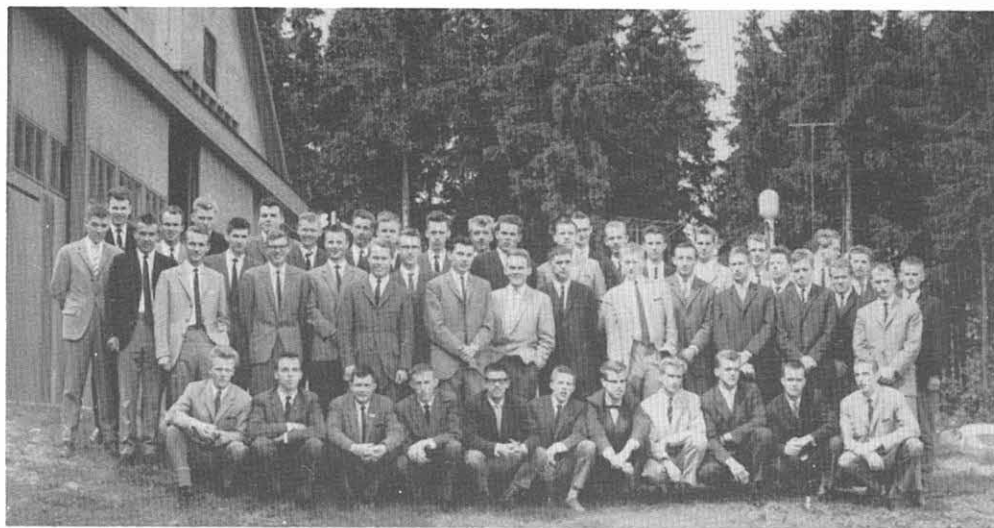
Rektor

ÅRETS

avgående

ELEVER

Knästående från vänster: 5734 Lindahl, CVM, 04 Andersson, FC, 15 Carlsson, F7, 09 Andersson, F2, 33 Larsson, F9, 32 Landgren, F4, 23 Genberg, F21, 51 Rösler, F11, 35 Lindqvist, F21, 19 Drugge, F21, 10 Andersson, F21.

Stående från vänster: 5720 Eklöf, F7, 07 Andersson, F6, 29 Johansson, FC, 01 Abrahamsson, CVM, 53 Sjöholm, F17, 13 Björkman, F1, 46 Olsson, F16, 21 Gustavsson, CVA, 08 Andersson, F1, 14 Hertzman, F12, 25 Gustavsson, F6, 56 Söderberg, F18, 03 Andersson, F16, 50 Rydin, F8, 22 Fuhr, F17, 44 Nordström, F21, 58 Widén, F13, 36 Lindström, F16, 47 Olsson, F17, 05 Karlsson, F13, 31 Erlands-son, F12, 27 Hedín, FTG, 43 Nordstedt, F16, 12 Artursson, F9, 06 Andersson, FTG, 54 Sturesson, F12, 17 Cederbom, FTG, 26 Hansson, F7, 24 Groop, CVA, 28 Magnusson, CVA, 30 Karlsson, F16, 16 Carlsson, FC, 55 Svensson, F6, 40 Mowérare, F17, 39 Magnusson, F10, 45 Olsson, F10, 38 Magnusson, F18.

KOM IHÅG ADRESSFÖRÄNDRINGAR OCH ÅRSavgifTEN (5:-)
POSTGIRONUMRET ÄR 340204.

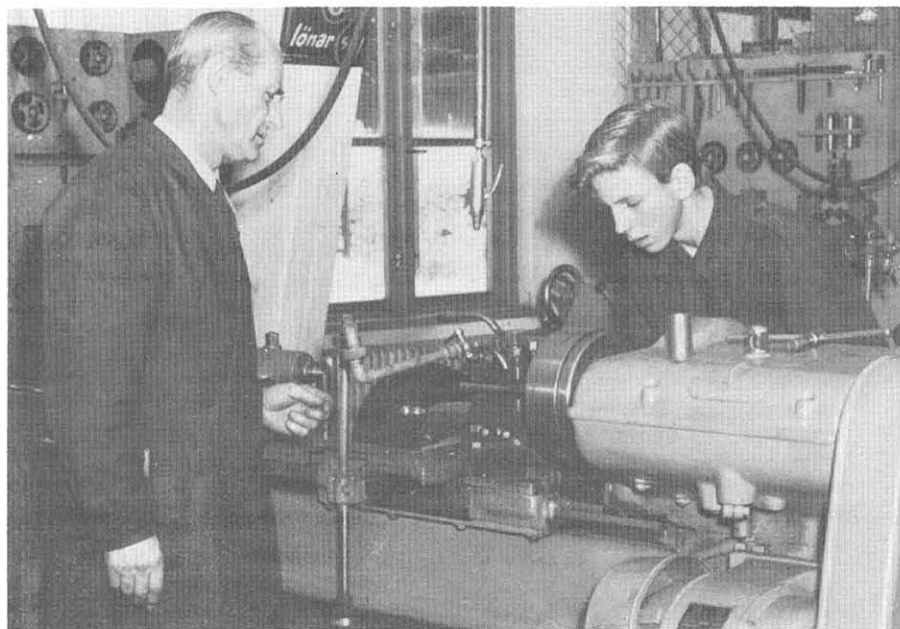
NOTISER

Två stora kämpar lämnar sommaren -62 skolans verksamhet.

Vem känner inte "verkarn", "Nisse" m.a.o. magister Nilzen. 1949 eller året då skolan brann, kom han instormande och tog hand om oss grabbar med lugn och fast hand. Sedan har han kämpat så gott som oavbrutet. På tal om brutet minns väl många "återtåget" från Högbyn, med Nisse på kälke. Ja, sådant händer. I stället för svarvar, fräsar får han sedan ägna hela sin tid åt sitt lantställe ute vid Fröholmen, där han f.ö. i år hade en av landets högsta solrosor, 4,35 m.

Vi alla grabbar tackar Dej för den tid Du haft oss under Dina vingars beskydd, och hoppas att Du någon gång skänker oss en eller annan tanke, för vi glömmar Dej aldrig.

Till stor sorg för grabbarna på elevhemmet i Arboga och för alla oss andra, skall allas vår vän Werner Larsson sluta sin tjänst som elevhemsföreståndare den 30 juni 1962. Han avgår då med pension.

Vi tackar Dig Werner för vad Du betytt för oss under Din långa tid på elevhemmet.

Vi önskar Dig en riktig god och lyckosam framtid samtidigt som vi ber Dig; deltag på våra träffar och samlingar även i fortsättningen och lova att ej släppa kontakten.

Några f. d. -ingar

60-åringar

Husmor, fru Tekla Isaksson, elevhemmet Arboga, fyllde den 23 sept 60 år och blev livligt uppvaktad av bl. a. skolan, Kamratföreningen och flera på hemmet tidigare boende elever.

Fru Isakssons hjärtegodas väsen, jämte den personliga omtanken som alltid har varit rådande har högst väsentligt bidragit till att trivseln på Arbogahemmet alltid varit den bästa.

Även på Fredsgatan i Luleå har det varit 60-årsfest. Som kanske inte alla känner till har de elever i klass 3 och 4 som skall praktisera där uppe, förmånen att få bo under samma tak och under intresserad ledning och den som förestår denna viktiga gren heter fru Maja Ljungstrand.

Och fru Ljungstrand passade på att fylla 60 år den 3 oktober.

Kamratföreningen vill tacka Er båda för en god insats och önska lycka till, och fortsatt samarbete.

~~~~~

Vid styrelsemöte den 27 sept konstituerade sig styrelsen och fick följande sammansättning för kommande arbetsår.

Ordf.	Erik Färnlöf (vald av årsmötet)
V. ordf.	P.O. Björkman
Sekr.	Arne Yngveson
Kassör	Edgar Sibeniusson
KFUM:s repr.	Erik Tunås
Suppleanter:	Leif Lindberg
	Kjell Holmberg

Västerås-träff

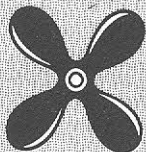
Onsdagen den 25 okt var ett tjugotal i Västerås boende äldre och yngre f.d. FFV-elever samlade till en träff. Dessa träffar som återkommer då och då är omtyckta, det vittnar den goda anslutningen om. Ibland ordnas något program i förväg, ibland blir det helt improviserat. I denna samling hade vi glädjen att se både sekr Tunås, Molin och Werner Larsson bland oss. Vi pratade, drack kaffe, käkade tårta och sist till sena timmen spelade vi ett allmänt omtyckt sällskapsspel.

Och det är bara att rekommendera till liknande samlingar även på andra platser. Det gäller bara att någon tar initiativet.

Sekr.

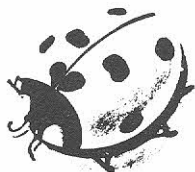
SMÅTT OCH GOTT!

En ny kollega!

Propellerbladet

Oktober 1961

Ärgång 1 Nr 5

FFV

God Jul

På skolan tjänstgjorde i våras två äldre elever nämligen 5754 Sturesson och 5756 Söderberg. För närvarande är 5908 Persson och 5920 Nilsson hjälpredor uppe på "Tele" för den praktiska utbildningen.

Fru Tekla Isaksson tackar.

Till mina vänner i KFUM och på elevhemmen, Verkstadsskolans Rektor och personal, Kamratföreningen, samt sist men icke minst till alla pojkarna från olika årgångar, som genom gåvor, blommor och telegram glädde mig på min 60-årsdag ber jag få säga ett hjärtligt tack.

Tekla Isaksson

KOM IHÅG ADRESSFÖRÄNDRINGAR OCH ÅRSAVGIFTEN (5:-)
POSTGIRONUMRET ÄR 340204.

Ett äventyr

var det när FFV och KFUM började sitt samarbete i februari 1942, mitt under de svåra ofärdsåren med deras speciella bekymmer. Den gamla herrgården vid Mälarstranden löste förlägningsproblemet och sekreterare Aron Hallman med fru sörjde för att begynnelsen blev riktig med den ansvarsfyllda omsorg som vi önskade få ge verkstads-skolans elever i KFUM:s uppbyggande anda.

Knappheten på mat, som blev särskilt märkbar i ett sådant här sammanhang, där det gällde 20-talet ungdomar i 15-18 årsåldern, var en svår fråga, men en egen "kaninfarm" och några grisar i svinhuset ökade ut köttransonerna! Kommunikationerna voro ytterligt besvär-liga, särskilt när det gällde varutransporter. Cykel med släpkärra var toppen på modernitet! I gengasens tid fanns det knappt privatbilar och firmornas transportbilar gingo synnerligen sparsamt så långa turer utanför staden som till Johannisberg. Droskbilarna kom nog, men efter lång förutbeställning och ändå ovisshet om tiden.

Men allt gick, tack vare ett glatt humör, en god vilja och friska takter.

Och så har det fortsatt, det goda samarbetet med Flygförvaltningen, Verkstadsskolan, Centrala Verkstäderna, Eleverna, Föräldrarna och Kamratföreningen.

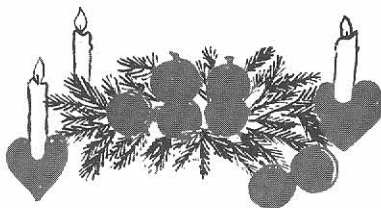
KFUM i Västerås känner stor glädje över att få stå i centrum för en verksamhet som har så många kontakter och ett syfte som är gemensamt för alla parter: en god framtid för härliga ungdomar.

När därför en julkhälsning också detta år skall gå ut genom Propeller-bladet vill KFUM i Västerås förena sin önskan om en god och väl-signelserik jul med ett hjärtligt tack för all rik och glad gemenskap under snart 20 år.

KFUM önskar fortsatt god framgång i allt arbete för att berika FFV och dess strävan att ge unga människor en värdefull start i livet genom en väl tillrättalagd utbildning.

Hjärtliga hälsningar med önskan om God Jul och Gott Nytt År från KFUM i Västerås!

Erik Tunås

FRÅN ELEVHEMMEN

Från skolans värld

Årets föräldrträff på Lövudden slog alla rekord med avseende på antalet deltagande föräldrar, målsmän och anhöriga. Närmare 90-talet gäster räknade vi in. Liksom de senaste åren var det enbart ettornas anförvanter som inbjudits. Vi har inte utrymmen för fler. Lördagskvällens underhållningsprogram hölls i den nyuppförda Ungdomshallen på Lövudden och var "jättekul", det blev livligt uppskattat, så 6036 Jan-Olof Klingsell och hans duktiga medhjälpare i nöjes- och programkommittén kan känna sig helt tillfreds. Träffen gynnades av underbart vackert väder, vilket verksamt bidrog till den goda stämningen. Söndagens stora programpunkt var då gästerna fick ta en titt på skolan - där eleverna "uppvisningsjobbade" - och senare då föräldrar, lärare och elevhemspersonal samlades i Lövuddens ungdomshall för att föräldrarna skulle få information om yrkesutbildningen. Intresset från föräldrarnas sida var inte att taga miste på. Pojkarna i klass 1 B kanske mest minns natten i logementet, då de tänker tillbaka på föräldrträffen 1961. De fick nämligen ställa sina rum till förfogande och flytta "ut" i vandrarhuset!

Hur går det i fortsättningen med våra föräldrträffar? Vi vet föga därom. Planer finns på att skolans elevantal skall ökas till sammanlagt 180. Om klass 1 kommer att bestå av 90 elever och ungefär lika många i klass 2 blir det vissa svårigheter att ordna logi och övriga utrymmen för motsvarande antal föräldrar. Men elevhemmet kommer att byggas till med en ny fastighet för 90 pojkar. Där blir också sällskapsrum, musikrum, putsrum och tvättstuga om man får tro på de uppgjorda ritningarna. Men som sagt, än vet vi ingenting med bestämdhet.

Skolans schema har berikats med ett nytt ämne, nr 16, samlevnadsfrågor. Där inryms sådana saker som arbetsetik, ordningsfrågor på skolan och elevhemmen, hur man skall bete sig i största allmänhet, nykterhets- och sexualfrågor m.m. Rektor Ahlgren är den som närmast svarar för dessa lektioner, men vi har också sådana namn på schemat som assistent Åke Lind, 1:e kriminalassistent Arnold Wajle, pastor Ludvig Jönsson, rektor Sievert Wallman och fru E. Ottessen-Jensen. (I detta ämne förekommer ej hemläxor eller skrivningar.)

Maten är - som tidigare - ett aktuellt samtalsämne eleverna emellan. Kärt barn har många namn, säger ett ordspråk. Den nyaste benämningen på "pytt-i-panna" är "veckans återblick". "Vad jag inte kan förstå" sa en av eleverna, "är att det skall vara nödvändigt med bordsbön, när vi får veckans återblick, så många gånger som det tidigare

bedits över den maten"! Med denna lilla solskenshistoria har jag bara velat framhålla att FFV-eleverna är sig ganska lika genom åren! Och så ville vi alla här på Lövudden-Johannisberg tillönska Propellerbladets läsare en god och välsignelserik julhelg och ett gott nytt år!

David Molin

En hälsning från Elevhemmet i Malmslätt.

Tiden och flygplanens hastighet har det gemensamt att gå snabbare ju äldre vi blir. Nu är det ju snart jul igen och det är därför dags att göra en återblick och se vad sig på Elevhemmet i Malmslätt tilldragit haver. Några större händelser är väl inte att rapportera då dagarna är rätt lika varandra.

Bilarna har som alltid dragit till sig det största intresset och två av grabbarna håller på att göra en racerbil i plast. Rolf Lindskogs och Olle Norlings motorbåt blev klar i våras. Det blev en ståtlig skapelse. Ja den sken ikapp med båtbyggarna. Men så har också både flygvapenchefen och verkstadsdirektören inspekterat båten under byggnadstiden. Ja, t.o.m. överbefälhavaren tycktes uppskatta detta slag av hobbyarbete.

Förutom besök utav de olika cheferna för flygvapnet har vi också haft en del kurser och konferenser på Elevhemmet. Sålunda har man sysslat med säkerhetsbestämmelser och effektivisering av arbetet på verkstäderna. Drifingenjörerna och skyddsombuden hade sina studiedagar och yrkeslärarna har också haft sina sammanträden förlagda hit.

Tre pojkar har varit i FN-tjänst i Ghaza och den 25 september reste Olle Norling och Rolf Erixon ner till Kongo. Tydligt är att de som reser ut i FN-tjänst får vara med om det som för oss vanliga verkar rent sagolikt. Det visar åtminstone alla vackra färgbilder och färgfilmer som pojkarna tagit, och som de gärna visar och berättar om vid hemkomsten.

Som förr om åren har bordtennisserier och bordtennismästerskap arrangerats. Månadens kamp visar sig bli en verkligt spännande och ovisst uppgörelse.

Många f.d. FFV-elever har varit på besök eller bott under någon tid på Elevhemmet. Vi är glada för den kontakten och önskar er alla hjärtligt välkommen tillbaka.

Några slutord om julen måste väl också sägas i detta sammanhang. Tyvärr verkar det främmande på något sätt att tala om kärlekens och fridens budskap i en tid då världen alltmer liknar en lekstuga för en massa oppfostrade och missanpassade småbarn i 50-årsåldern för vilka prestige och maktbegär tycks vara den enda drivkraften i samlevnaden med medmänniskorna.

Sannerligen mänskligheten lever i dag till synes i ett ogenomträngligt mörker. Den enda räddningen är att åter lyssna till julens budskap om det stora ljuset, Jesus Kristus, som inte bara sprider ljus och värme omkring sig utan är vägen, sanningen och livet. Detta går först upp för en människa, när hon erfar att den andliga verkligheten måste strömma igenom hennes fysiska kropp, för att livet överhuvud skall kunna levas. Så är våra liv, oändligt mer än vi kunna ana, beroende av det andliga liv, vi lever. Alla tror vi på vad vetenskapsmännen och teknikerna säger, och använder oss av sinnrika apparater, som vi inte kan förklara eller bevisa varför de gå. Vi tror blint på dem. Min önskan till Er alla denna jul är en förhoppning, att tron på de andliga värdena, som för en människa borde vara en ännu större verklighet, måtte ge er möjlighet att tro på julens budskap och skänka Er förståelsen för en rikligt välsignad julhelg!

Eder tillgivne

Walle

Werner skriver:

Hejsan - allesammans!

Husmor, fru Tekla Isaksson och jag mår bra ifall Ni undrar. Det idylliska Ekbacken i Arboga med sin icke fullt så idylliska bebyggelse har upplevat ännu en sommar. De mer än hundraåriga ekarna äro snart avlöfvade. Men de ha varit fina i sommar.

Pojkarna då hur mår dom? Jag vågar svara på deras vägnar: tackar bra! Mera än ett trettiotal fyller numera de många rummen och matsalens väggar borde kunna bägna för att ge full tillfredsställelse åt utrymmet. Det finns icke någon statistik som säger hur många steg som passerat matsalens tröskel. Men i detta rum skall ju allt hända: samkväm och TV-tittande, tidningsläsande och så mycket annat. Men ingen matsal varken i Östergötland eller i det övriga Västmanland är hemtrevligare!

Kontakten med "dom gamla grabbarna" är god. Arne Keskitalo - avgångsklass 1951 - ringde härom sistens från Luleå och snackade över 20 minuter. Det blev säkert dyrt för Arne, men det var väldigt roligt. Per Lundgren - 1950 gynnade också telegrafverket och glädde oss med sitt prat. Åke Jakobsson - 1950 har blivit lycklig och stolt fader. Olle Rosén - 1953 - uppenbarade sig personligen i slutet av oktober. I sällskap hade han sin söta fru och lilla dotter. Jag hade inte träffat Olle på nära 8 år. Under sitt tims-långa besök var han naturligtvis tvungen att kila över och titta på rummet där han tillbringat en tid av sina ton-år. Knut Cöster och Rolf Andersson - båda 1953 gjorde ett besök i samband med husmors födelsedag. Faktiskt har dom inte växt till sej. Ja, ja. .

Uppskattade besök har gjorts av Jerry Lindberg, Leif Waldehag, Erik Lundgren, Sune "Gurra" Gustavsson, Lennart Helje, Gerhard Gustafsson och Hans Grönlund. Namn som jag i skrivande stund kommer ihåg.

Nils Eric "Crona" Nilsson kommer hem till Sverige i mitten av november 1961 efter en nära 6-årig vistelse i Etiopien. Med i bagaget har han sin fru och sina båda pojkar. Pojkarna äro födda därute. Nils-Eric tar anställning på CVA efter hemkomsten.

Lennart Olsson /avgångsklass 1953/ befinner sig i Congo sedan flera månader. Han har förlängt sitt kontrakt till i början av nästa år. Lennart skriver: "Jag är nu i Leopoldville där vi ha vår bas. Sedan har vi våra fpl ute på olika detachement". Lennart nämner så namn på olika platser som vi känner igen från tidningarnas reportage och berättar att "detta innebär att vi ofta får göra långa resor till dem. Avstånden är oerhörda härnere. Större än man föreställt sig. Det tar med en DC4 c:a 4 timmar att komma från Leo till A-ville, som ligger vid gränsen i östra Congo. Jag har numera sett det mesta av Congo. Landet är skiftande från provins till provins. Några större äventyr har jag inte varit ute för om man bortser från att vi i april månad blevo arresterade av Armé National Congoles och fick sitta i mörk arrest med misshandel ungefär varje timme i 20 timmar. Ett obehagligt "minne" fortsätter Lennart och tillägger att folket just då /augusti 1961/ lugnat ner sig något. I Katanga är det lämpligt klimat för nordbor året om. Lennart ber till sist om sin hälsning till Ekbacken i Arboga och till FFV-världen i övrigt. Lennarts adress är SU. Tekn. grupp, Congo, Malmö 1.

Julen står snart för dörren varför jag begagnar mig av tillfället att få önska Er alla som läser dessa rader en riktigt god jul.

Lennart

Nytt och Krytt från FFV

Ett år har nu gått sedan Ni sist läste Propellerbladet. Då fanns inte jag med i skribenternas skara men eftersom jag nu har fått äran att fatta pennan så ska jag försöka att berätta lite om vad som hänt och skett sedan förra numret. Det är väl många som kanske får något gammalt kärt minne återupplivat. Det är väl så att en del saker kommer igen år efter år.

Men så snabbt över till en liten krönika om det gångna året. Vårterminen började som alla andra vårterminer. Ute smälte snön. Vägen till och från skolan blev jämn och fin. Smutsen på vägen var inte så farlig. Det var bara det att alla såg ut som "lergubbar" varje kväll. Vägen över fältet hade ju annars varit lämpligare ur klädsynpunkt. Men den är för riskabel att fara fram på. Ordningsreglerna är ju ett stort hinder som inte övervinns med överträdelser. Inom en snar framtid kanske vägen blir asfalterad, (kan man hoppas på en present från staden vid FFV:s 100-års jubileum), och då cyklar det väl snygga och prydliga elever till skolan året om utan att behöva gräva sig fram ur kläderna på kvällarna.

Båtarna "åkte i sjön" när isen släppt. Jag skrev i sjön, för "Fyran" trivdes tydligen bäst på sjöbotten. Den lade sig tillrätta med ett starkt bubbel. Båtarna "Ett" och "Tre" flöt däremot fint. "Tvåan" har inte varit sjösatt i år. Båtarna användes flitigt och en del malörer inträffade. Men bryggan står kvar där den stod när vi kom. Några långseglingar ordnades också.

Terminen flög snabbt iväg. Inget utöver det vanliga hände.

Så anlände sommaren (enligt almanackan åtminstone). Alla glada FFV:are besatte tågen för att styra kosan "hemåt". Lovet var ju det bästa på hela året, trodde vi. Efter en tid "hemma" längtade nog de flesta hit igen. Glädjen står lika högt i taket varje år när eleverna kommer samman igen, skulle jag tro. Alla berättar om hur hans lov har varit. Nu är det i alla fall slut på att ligga och dra sig på morgonen, få kaffe på säng och bli bortskämd på alla sätt och vis, som väl de flesta blir de veckor Mamma får ha hand om sin "Klimp" igen.

Höstterminen har fått sin början. För oss tvåor var det ju roligt att få trava upp för trappan och in på televerkstaden. Alla lärarna kände vi inte riktigt. Namnen var bekanta men inte mycket mer. Det första som hände en som tvåa, det var chocken när man fick ta fram sin kära gamla fil igen. Alla förhoppningar om att nu skall det vara slut med all filning försvann därmed. Övning ger färdighet heter det och det stämmer nog.

Så kom den stora sensationen. Några killar försökte att konkurrera med USA och Sovjet i raketuppskjutning. Flera veckors förberedelser gjordes. Säkra uttalanden om att försöket skulle lyckas hördes från "forskarna". Så var då dagen för uppskjutningen inne. Under stort jubel tändes raketerna. Men inget hände. Jo, helt plötsligt flamlar det till. Vad hände? Lyfte den? Gick det bra? Många frågor hördes bland publiken som stod vid stranden borta vid Johannisbergsbadet. Alla tittade och fick se en praktfull brasa. Raketerna brann alltså upp. Försöket misslyckades men tre mycket säkra "raketforskare" förklarade att inga mer misslyckade försök skulle göras. Kan det vara så att inga mer försök görs???

Den 31 oktober slutade yrkeslärare Bystedt till alla ritningsintresserades stora förtvivlan. Han var ju en god yrkesman på väg (till Linköping?)

En lördag och söndag disponerades för elevernas räkning, plåtarna på toaletterna. Alla bör lära sig att putsa upp aluminium och vad var då lämpligare än att ta de fullklottrade plåtarna på "avträdet". Det putsades, med mer eller mindre stort intresse, av alla eleverna.

På schemat står i år också ett nytt ämne. Samlevnadsproblem. Det är två ventilationstimmar i veckan där olika problem dryftas. Vi blir väl alla smått psykologer när ämnet är genomkört. Ett piggt inslag i teorin är det i varje fall.

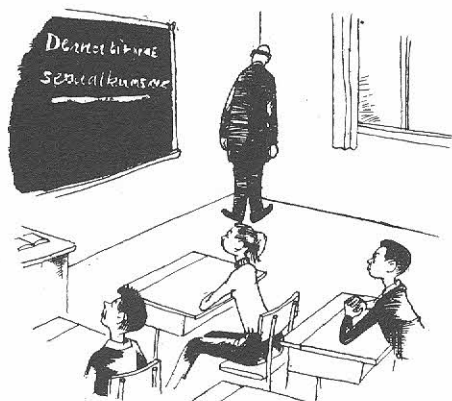

Ja, det var lite om en del. Mer har kanske hänt men skulle allt med, då finge jag anlita sekreterare. Jag slutar därför dessa rader med att säga: "Här är nog allt sig likt sen förr. Många av Er ärade läsare har säkert varit med om mycket kul under Era två år här i gurksta n. Dessa rader har kanske gjort att Ni kommit ihåg något gammalt kärt minne som roar Er och då hoppas jag att Ni har fått någon behållning av dessa nedpräntade rader".

Med FFV-hälsning

U. P. A. 6036 Klingsell

Malmslätt

På tal om det nya ämnet
SAMLEVNADSPRÅGOR, som
införts på skolans schema.

Som sagt var!

Sova bör man säger Jarking
sover gör man å får anmärkning!

Toaletter renoveras, städas, lagas och putsas upp till det oigenkännliga. Arbetet utföres även Sön- och Helgdagar.

Svar till sign. "Gamla toaletter blir som nya"

Skämt
å
Sido

KOM IHÅG ADRESSFÖRÄNDRINGAR OCH ÅRSavgiften (5:-)
POSTGIRONUMRET ÄR 340204.

Önskas köpa

Smärgelduk. Rödsprit.

Svar till "Muggritarna"

Finns någon, som har något mot något som luktar någonting i hästväg på några elevrum.

"Något förstört luktsinne"

Ett antal begagnade kombinerade säng- och bokhyllor i alla kända och okända modeller.

Svar till "Trä, plåt å järn!"

Skrot, helst från något eller några tvåhjuliga fordon, köpes kontant.

Av "Sir Wison"

Till salu

Pärmar säljes billigt. Obetydligt begagnade. Finnes i alla storlekar. Hänvändelse till 2-orna.

Piasavakvaster något begagnade, passar ej FFV.

Svar till "några strån"

Två mm "skäggstubb" s.k. fjun eller dun. Handduksplockat

Svara om Ni kan.

Nyren. "mopeder" och "motorcyklar". Motorcross testade.

Vänd Er med största förtroende till

Sir Wison

— IDROTTSNYHETER —

Våra friidrottare har varit i "elden" och skött sig över förväntan. Lång-stav hoppande 5902 Ronny Franzén blev tvåa vid stora Västmanlands DM, tog guld i junior DM och blev fyra på goda 3,80 m i junior SM. Långdistansaren 5828 Tore Ivarsson deltog i Lidingöspelens 1500 meterslopp, vilket sändes i TV och belade där första plats på tiden 4.02.9. Vid junior SM kom han in på femte plats.

Franzén och Ivarsson kunde på grund av skador vid JSM ej tävla mer under säsongen.

5858 Åke Tedesjö som är något av en mångkampare, tog brons på distansen 400 m på den fina tiden 50,8 sek vid årets skol SM. Han blev tvåa på samma distans i skol DM. Vid samma tävling tog han guld på 100 m på tiden 11,3 sek och guld i längd på 6,27 m.

Tyvärr har vi ej erhållit några fler resultat, så idrottsredaktionen tackar för denna gång och önskar Er alla grabbar som sysslar med idrott lycka till i fortsättningen.

"Krypton Sverker"

Vår medlem 5811 Hans Ekman, tillhör landets absoluta elit bland tävlingscyklisterna. Från en internationell stortävling nere i Israel, där förresten Hans segrade, har han här nedan varit bussig att ge oss några intressanta glimtar. Vi tacka för Ditt bidrag och önskar lycka till i kommande "stålbågstävlingar".

Red.

ISRAEL RUNT

Den bekväma flygplansfätöljen vibrerade inte det minsta då Israeli-an Airlines constelation började rulla framåt på Kastrups startbana. Den vältempererade tryckkabinen gav ej rättvisa åt den glasklara danska aprilluften, vilka jämförelser den snygga flygvärdinnans entré snabbt gjorde slut på. Alltnog, tillsammans med Björn Wallenborg från CK. Centrum i Örebro, den gamla tävlingscyklisten Ingvar Ericsson och Helge Johnsson från Stockholm, var jag på väg mot främmande länder. Med undantag av ett motorkrånge och därmed följande mellanlandning i München, gick resan bra. Vi steg ur planet på plattan i Tel-Aviv, där torsdagskvällen var sval och där man med näsan kunde avgöra att man hamnat långt bortom hemlandets gränser. Lukten som slog emot oss visade sig så småningom vara en blandning av blomdoft och åsnespillning. Denna doft hade man inte vant sig vid ens när man gick och kojade på hotellet i en stad, c:a 3 mil från Tel-Aviv, som hette Natanya. Den övriga svenska truppen var också förlagd där.

På fredagen mjukade vi upp oss med litet cykelåkning för att senare på dagen gå ut och bese staden. Tyvärr började sabbaten (som fortfarande finns kvar bland judarna) vid denna tidpunkt, varför alla butiker, caféer m.m. stängdes. På fredagskvällen blev vi inbjudna till svenska ambassaden i Tel-Aviv på en sällsynt förnämlig middag. Under lördagen tränade vi några timmar och orsakade folksamlingar så fort vi stannade och t.ex. frågade efter vägen, eller dylikt. Träningssturen blev åtskilligt längre än vi från början tänkt oss, vi åkte nämligen vilse rätt så grovt ett par gånger, men efter mycket om och men hittade vi hem till slut.

På söndagen åkte vi med försenad buss till Dan, en stad längst upp i norra Israel.

Starten skulle ske där på måndag morgon. Så var vi då framme, då det verkliga allvaret skulle börja och vi skulle försöka visa litet hur det svenska stålet biter. Det började med purrning kl 05.00. Starten skulle ske kl 07.00, så vi tyckte oss ha gott om tid, då vi yrakna och iklädda träningsoveraller, kom ned i matsalen, där dock samtliga israeliter redan ätit samtidigt som de var färdigklädda för start. Det framkom också senare, att de var så spända inför fighten att de inte kunnat sova något den natten.

Innan starten visade det sig, att tävlingens funktionärer hade svårigheter med att få allt att klaffa, inte underligt då en internationell jättetävling som denna aldrig hållits inom Israel. Det lände dock funktionärerna till heder, att de helt enkelt bad europeiska lagledare och tränare m. fl. om hjälp, som också erhöles i så hög grad att arrangemangen klaffade förvånansvärt bra under hela tävlingen.

Så flaggades då det färggranna fältet iväg, och redan efter några mil började hårdkörningen, vilket gjorde att allt färre blev kvar i täten, vilken efter ytterligare några mil bestod av Stephan Mascha (senare under säsongen segrare i Österrike runt), hans landsman Bujak, två engelsmän och en israelit, Wallenborg och jag. Etappen var endast futtiga 6 mil, men blev ändå synnerligen krävande, då den sista milen gick ständigt uppför. Trots att jag aldrig varit någon vad vi i cykelkretsar kallar "stenet" gick det ändå rätt skapligt med en tredjeplats efter backexperten, engelsmannen Dennis Hill, och österrikaren Mascha. Tidsskillnaden till segraren var dock $2\frac{1}{2}$ minut, vilket ju var oroväckande mycket. Det skulle dock så småningom visa sig att Hill var betydligt mänskligare på "slåtan".

Efter det vi duschat och klätt om fick vi en härlig måltid, bestående av bl. a. kyckling. Sedan vi svalt middagen gick vi ut i staden, som heter Zafad, för att ev. handla något. Vi gick bl. a. in i en guldsmedsaffär, där vi med teckenspråk försökte göra oss förstådda. Vi chockades dock då affärsinnehavaren plötsligt på bruten men dock fullt förståelig svenska frågade, om vi möjligen var svenskar. Samtidigt som vi på detta sätt konstaterade världens litenhet gjorde guldsmeden lysande affärer med oss.

För övrigt kan sägas om staden Zafad, att den efter kriget blivit ytterst illa åtgången vid raider av araberna. Bl. a. var polishusets rapping nästan helt sönderskjuten.

2:a etappen 8 mil. 42^0 i skuggan.

Strax efter starten började det gå utför och så småningom blev vi svenskar ensamma med Mascha framme i täten, och i en vådlig backe ner genom en tätbebyggelse upptäckte jag glatt överraskad, att jag lämnats allena i täten. Efter att ha åkt ensam ett par mil blev jag åter uppåkt av Mascha och Wallenborg, men spurten in i staden Nahariya vanns av svenska paret Ekman-Wallenborg. Detta var egentligen ingen överraskning då Mascha fått offra allt på uppåkingen av mig. Wallenborg hade givetvis inte hjälpt till ett dugg för att åka upp en landsman. Mascha hade också de sista milen gång på gång förklarat att han var slut och med blandspråket "Ich finish nicht" sökt göra

klart för oss, att han var totalt ofarlig i spurten. Efter denna etapp ledde österrikaren sammanlagt före Ekman. Efteråt den obligatoriska duschen och iväg till middag! Jaså, kyckling i dag också, nåja den i går var ju god, och inkvarteringen i en s.k. arbetsskola med 400 flickor av 500 elever blev också det en upplevelse.

3:e etappen 15 mil. 38⁰ i skuggan.

Detta var tävlingens längsta etapp, men platt och utan berg. Nu var jag piskad att göra något, om jag ville ha en ändring i protokollet. Det var endast några mil in till Haifa och som vanligt bestod täten av österrikaren Mascha och Bujak, engelsmannen Hill med landsman, en mycket bra israelitisk cyklist samt vi två svenskar. Döm om vår förvåning, då en äldre cyklist, en israelit, knegade sig fram och ville komma till tals med oss. Han försökte göra sig förstådd genom sin landsman, som kunde litet engelska och så småningom begrep vi andra, att denne cyklist också hade sin äldste son med i tävlingen och att hans fru och övriga sju barn stod förväntansfulla och väntade att få se sina anhöriga när de passerade Haifa. Han bad oss helt enkelt om att vi skulle sakta farten, så att sonen skulle få komma fram och leda täten genom Haifa. Det hölls ett europeiskt krigsråd, varefter beslöts att både far och son skulle få ett tillräckligt försprång för att i "splendid isolation" få leda tävlingen "Israel runt" genom hemstaden. Fadern berättade sedan för oss, att ovationerna när de kom in som första män genom Haifa varit otroliga. Folkets jubel m.a.o! Så småningom på andra sidan staden återställdes tätordningen. Jag försökte komma loss medelst hårda ryck, men var tydligen specialbevakad av Mascha. Det var som om han kört med sin ena hand i min tröjbakficka. Nåväl, då det borde varit c:a 8 mil kvar behövde han tydligen få upp handen, kanske för att snyta sig. Vi cyklisterna använder ju händerna och inte spetsnäsdukar till det, och då fick jag min chans, tackade och tog farväl av sällskapet. Jag fick då åka cykel som aldrig förr i mitt unga liv. Efter c:a 1 timmes åkning, då jag började kika i kors och benen kändes som kokta makaronstänger frågade jag svenska ledaren, den gamle storcyklisten och numera välbeställda sporthandlaren Ingvar Ericsson, hur långt det kunde vara kvar till mål. 15 km blev svaret. När jag åkt ytterligare en kvart var det c:a 12 km kvar och efter en stund var det 15 km igen. Jag bad honom flyga och fara så långt han kunde, men rutinerad ledare som han var, svarade han, att det är bra att du är arg, det går bäst då. Nå, hur som helst så varierade avstånden fram och tillbaka upp till 15 km ända tills jag helt överraskad åkte i mål. Jag vann etappen med 45 sekunder före den

i värmen fint åkande israeliten, som också distanserat de övriga åtskilligt i tid. Mascha hade jag nu slagit med $3\frac{1}{2}$ minut, varför jag ledde hela tävlingen med $1\frac{1}{2}$ minut före honom. Mycket bevänt med ledningen var det ju inte, eftersom det var synnerligen illa ställt med mig. Jag var trött, så att jag inte kunde gå, ledarna fick bära mig in i en bil och köra mig till hotellet i Tel-Aviv. Prisutdelning var absolut inget att tänka på, ej heller "kycklingen". Ja det tog faktiskt 3 timmar innan jag blev något så när människa igen. Så mycket har jag aldrig tagit i, inte ens mellan skolan och elevhemmet på torsdagarna, då det var ärtor och pannkakor. På natten vaknade Björn och jag av att vi fick för oss att hotellet brann. Vi sprang upp och såg då hur Medelhavsstranden, så långt man kunde se från hotellet, var upplyst av kraftiga eldar, som var tända för att fira någon minneshögtid. Skrämmande vackert för en trött cyklist!

4:e etappen 9 mil. 36° i skuggan.

Jag hade hämtat mig bra under natten, så när vi startade på morgonen ifrån Ramla, lovade jag att sälja mig dyrt och försöka få med den originella ledartröjan hem till Ulriksdal. Det gick också vägen den dagen. Nu var det min tur att åka snålt och till varje pris bevaka Mascha, och eftersom han inte kom iväg med ett utbrytargång (dåligt totalplacerade) åkte jag i hans bakhjul och slog honom i spurten, och blev därmed 5:e man till målet i arabstaden Ashkelon, vilken stad vi, efter den obligatoriska kycklingen, besåg rätt grundligt. Standarden i denna arabstad, var betydligt lägre än i de städer vi förut sett, bl. a. låg många tiggare på gatorna och tiggde. För oss svenskar i varje fall var det ytterst beklämmande, men kanske också besinnande lärorikt. På kvällen träffade vi en svensk jude, som efter mycket parlamentarande med en chaufför, fick denne att köra oss ut till den svenska FN-truppen i Ghaza. De blev hur glada som helst över att se oss svenskar. De hade naturligtvis följt de svenska idrottsframgångarna med stort intresse och lovade att hålla tummarna för mig under den följande sista etappen.

5:e och sista etappen 9 mil.

Flaggan viftade till, vi hade snabbt lämnat Ashkelon bakom oss, och därmed började också österrikarna "stöta" och deras avsikter var hur genomskinliga som helst. De skulle till varje pris rycka ledartröjan av mig. Wallenborg och jag var emellertid på vår vakt och varje gång någon av dem reste sig i sadeln och försökte komma i väg så var vi med. Mitt under "kriget" Sverige-Österrike, gick

"old England", representerat av Dennis Hill, till attack, han kom loss och nådde så småningom slutmålet i Beer-Sheba som etappvinnare. Detta att han fick sticka i väg berodde på att han låg c:a 10 min efter mig och Mascha i sammanlagd tid, varför han var relativt ofarlig. Alltnog, striden om slutsegern fortgick. Så småningom när 1 mil återstod kom Mascha och jag loss, och inte för att det får uppfattas som skryt, men vi kom överens om, att Mascha skulle få vinna spurten före mig, eftersom jag var nöjd med min seger i hela tävlingen, och det var han mycket glad över, fattas bara annat. Mascha, som förmodligen under senare år varit en av världens bästa amatör-etapploppscyklister är nämligen mycket svag i finishen. Därmed hade jag vunnit "Israel runt" före Mascha och Bujak, Österrike. Min kompis Björn Wallenborg kom på fjärde plats, och det ska alla ha klart för sig att hade inte Björn assisterat mig som han gjorde, så vet jag inte om det varit jag som stått på segerpallen. Efter prislistans fastställande följde banketten med prisutdelning, varvid de främsta pristagarna erhöll medaljer. Innan vi bröt upp hade också de israeliska cyklisterna köpt hela vår tävlingsutrustning med undantag av våra cyklar och skor, vilka för oss "hornryckare" motsvarar häst och stövlar för en cowboy.

På eftermiddagen reste vi med bil till Jerusalem genom ett beduinläger, där särskilt småflickorna var avancerade tiggare. Framme i vår bibliska historias huvudstad, blev stämningen tryckt, då sabbaten hade tagit sin början och allt i Jerusalem verkade förlamat. Senare på kvällen besökte vi Kung Davids hotell för att, som vi trodde, äta något gott och om möjligt annorlunda, men det blev kyckling även här, då ingen i köket arbetade och kycklingen var färdiglagad.

Från Jerusalem kunde man på andra sidan gränsen se jordanesiska gevärsposter, som verkade helskärpta på allt som rörde sig omkring oss. Vi gick också förbi Adolf Eichmans fängelse, som var mycket väl bevakat.

På söndagen åkte vi tillbaka, till utgångsläget Natanya, där vi för första gången räknade med ett bad i Medelhavet. Oturligt nog möttes vi av regn, (det regnar på detta ställe ungefär 2 gånger per år). Badade gjorde vi förstås ändå, men tyvärr var alla vackra badflickor försvunna. Ni kanske undrar varför jag ej badade då det var 42° i skuggan, men det anses formnedsättande att bada under tävling, då man blir ganska loj.

På måndag morgon blev det gemensam avfärd för hela den framgångsrika svenska idrottstruppen. Jane Cederkvist och Stikkan Pettersson hade ju vunnit "rubbet" inom sina gebit. Att bussen till flygfältet var omkring 2 timmar försenad oroad ledarna, men inte chauffören. Han och även de flesta av israeliterna tar det där med att hålla tiden mycket lugnt. Vi hade emellertid tur ty flygplanet, en Super Constelation, var också försenat, så vi hann ombord innan det startade.

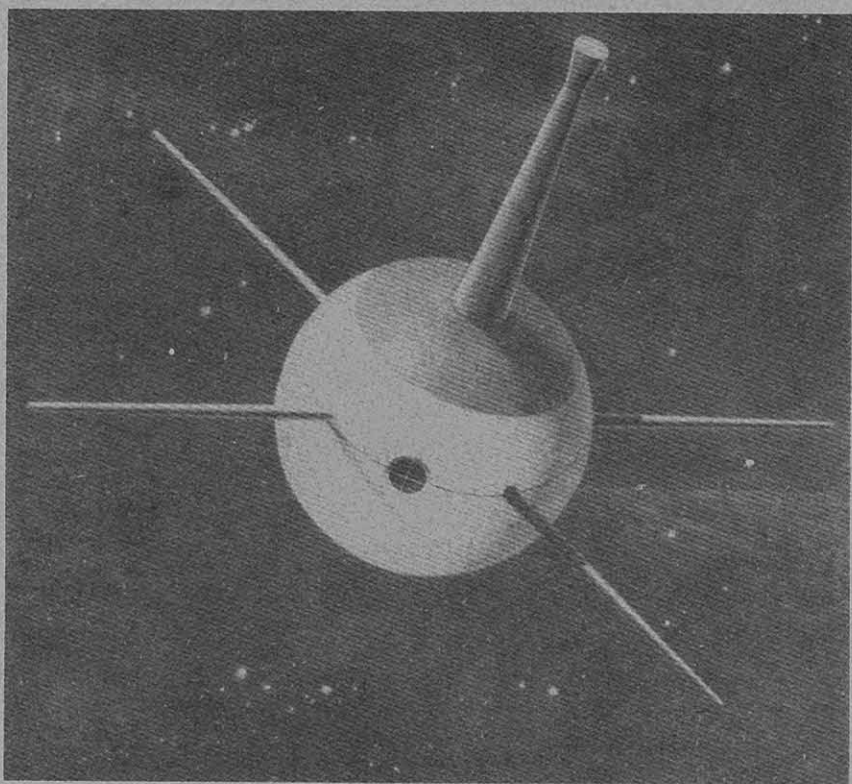
Resan hem gick bra. 9 timmar senare var vi på Kastrup i Köpenhamn, varefter vi fortsatte med tåg till Stockholm. Jag hade haft en kul resa, som jag nog aldrig mer får uppleva, men vi får se hur jag sköter mig i fortsättningen. Olympiaden 1964 går ju i Tokio, så chansen finns.

5811 Hans Ekman

KOM IHÅG ADRESSFÖRÄNDRINGAR OCH ÅRSavgifTEN (5:-)
POSTGIRONUMRET ÄR 340204.

God Jul och
Gott Nytt År